

Udenrigsministeriet
Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
20. januar 2017

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslisters, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslisters.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Processkridt	Dato
C-184/16	Petrea Sagen vedrører: 1) Skal artikel 27 og 32 i direktiv 2004/38/EF, sammenholdt med artikel 45 TEUF og 49 TEUF samt i lyset af medlemsstaternes procesautonomi, princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og princippet om god forvaltningsskik, fortolkes således, at de pålægger – eller giver mulighed for – at ophæve et bevis for registrering som unionsborger, der tidligere er blevet udstedt i henhold til artikel 8, stk. 1, i præsidentdekret nr. 106/2007 til en statsborger i en anden medlemsstat, og at træffe en foranstaltning om tilbagesendelse af den pågældende fra værtsmedlemsstatens område, såfremt denne borger, selv om den pågældende er opført på den nationale liste over uønskede udlændinge og er genstand for et indrejseforbud af hensyn til den offentlige orden og sikkerhed, atter er indrejst i den pågældende medlemsstat og her har startet en virksomhed uden at indgive en ansøgning om ophævelse af indrejseforbuddet efter proceduren i artikel 32 i direktiv 2004/38, idetsidstævnte forbud (indrejseforbuddet) udgør et selvstændigt hensyn til den offentlige orden, som begrunder en ophævelse af beviset for registrering af en statsborger i en medlemsstat? 2) Såfremt det foregående spørgsmål besvares bekræftende, kan den omhandlede situation da sidestilles med et ulovligt ophold for unionsborgeren på værtsmedlemsstatens område,	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet	Mundtlig forhandling	02.02.17

	<p>således at det organ, der har kompetence til at ophæve beviset for registrering som unionsborger, kan træffe afgørelse om tilbagesendelse i henhold til artikel 6, stk. 1, i direktiv 2008/115/EF, og dette selv om registreringsbeviset ikke, som der generelt er enighed om, udgør et grundlag for lovligt ophold i landet, og det personelle anvendelsesområde for direktiv 2008/115 alene omfatter tredjelandsstatsborgere? 3) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, kan ophævelsen af hensyn til den offentlige orden eller sikkerhed af beviset for registrering af en statsborger i en anden medlemsstat, hvilket ikke udgør et grundlag for lovligt ophold i landet, og vedtagelsen af en foranstaltning om tilbagesendelse af den pågældende – der træffes på samme tid af de kompetente nationale myndigheder under udøvelse af værtsmedlemsstatens procesautonomi – da ifølge en korrekt fortolkning af lovgivningen opfattes som en samlet administrativ foranstaltning om administrativ udsendelse i medfør af artikel 27 og 28 i direktiv 2004/38, som kan gøres til genstand for en domstolsprøvelse på de betingelser, der er fastsat i de sidstnævnte bestemmelser, som fastlægger en enkelt metode for den eventuelt nødvendige administrative udsendelse af unionsborgere fra værtsmedlemsstatens område? 4) Hvad enten det første og det andet spørgsmål besvares bekræftende eller benægtende, er en national retspraksis, hvorefter de administrative myndigheder, og derfor også de pågældende kompetente retter, i forbindelse med en ophævelse af et bevis for registrering som unionsborger eller i forbindelse med en vedtagelse af en foranstaltning om udsendelse fra værtsmedlemsstatens område, fordi statsborgeren i en anden medlemsstat er genstand for et indrejseforbud i den (først)nævnte medlemsstat, ikke må undersøge, hvorvidt de processuelle garantier i artikel 30 og 31 i direktiv 2004/38 blev overholdt, da afgørelsen om indrejseforbuddet blev truffet, da i strid med effektivitetsprincippet? 5) Såfremt det foregående spørgsmål besvares bekræftende, har medlemsstatens kompetente administrative myndigheder i henhold til artikel 32 i direktiv 2004/38 da pligt til under alle omstændigheder at meddele den pågældende statsborger i en anden medlemsstat afgørelsen om udsendelse på et sprog, som den pågældende forstår, således at den pågældende effektivt kan udøve sine processuelle rettigheder på grundlag af de ovennævnte bestemmelser i direktivet, selv om den pågældende ikke har indgivet en anmodning herom?</p>			
C-638/16 PPU	<p>X et X</p> <p>1. Omfatter de »internationale forpligtelser« i artikel 25, stk. 1, litra a), i forordning nr. 810/2009 af 13. juli 2009 om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeks) samtlige rettigheder, der er sikret ved Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, herunder navnlig de rettigheder, der er</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet Beskæftigelsesministeriet	Mundtlig forhandling	30.01.17

	<p>sikret ved artikel 4 og 18, og omfatter de ligeledes forpligtelser, som medlemsstaterne har med hensyn til konventionen til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, og artikel 33 i Genèvekonventionen om flygtnings retsstilling? 2. A. Under hensyn til besvarelsen af det første spørgsmål, skal artikel 25, stk. 1, litra a), i forordning nr. 810/2009 af 13. juli 2009 om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeks) fortolkes således, at en medlemsstat, hvortil en ansøgning om visum med begrænset territorial gyldighed er blevet indgivet, med forbehold af den skønsmargen, som den råder over med hensyn til sagens omstændigheder, er forpligtet til at udstede det visum, der ansøges om, når det viser sig, at der er risiko for tilsidesættelse af artikel 4 og/eller artikel 18 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, eller en anden international forpligtelse? B. Har det nogen betydning for besvarelsen af dette spørgsmål, at der foreligger en tilknytning mellem ansøgeren og den medlemsstat, til hvilken visumansøgningen er blevet indgivet (f.eks. familiemæssig tilknytning, værtsfamilier, garantistillere og sponsorer m.v.)?</p>			
--	--	--	--	--

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessant	Processkridt	Dato
T-727/15	<p>Justice & Environment mod Kommissionen Påstande: — Den afgørelse, der blev truffet af Europa-Kommissionen, Generaldirektorat for Miljø, den 19. august 2015, referencenummer Ref GestDem nr. 2015/4284, hvorved der blev givet afslag på en begæring om aktindsigt, og den afgørelse, der blev truffet af generalsekretæren på Europa-Kommissionens vegne den 15. oktober 2015, referencenummer Ares(2015)4311297, hvorved der blev givet afslag på en genfremsat begæring, erklæres ugyldige. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Udenrigsministeriet Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	23.01.17
T-255/15	<p>Almaz-Antey mod Rådet Påstande: Rådets afgørelse (FUSP) 2015/432 af 13. marts 2015 om ændring af afgørelse 2014/145/FUSP om restriktive foranstaltninger over for tiltag, der underminerer eller truer Ukraines territoriale integritet, suverænitet og uafhængighed (EUT L 70, s. 47) og Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 2015/427 af 13. marts 2015 om gennemførelse af Rådets forordning (EU) nr. 269/2014 om restriktive foranstaltninger over for tiltag, der underminerer eller</p>	Udenrigsministeriet	Dom	25.01.17

	truer Ukraines territoriale integritet, suverænitet og uafhængighed (EUT L 70, s. 1) annulleres, for så vidt som disse foranstaltninger finder anvendelse på sagsøgeren.			
C-679/15	<p>Ultra-Brag</p> <p>1. Skal artikel 202, stk. 3, første led, i Rådets forordning (EF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (herefter »toldkodeksen«) fortolkes således, at en juridisk person i henhold til toldkodeksens artikel 202, stk. 3, første led, som den person, der foretager en indførsel, bliver debitor for toldskylden, hvis en [org. s. 2] af den juridiske persons medarbejdere, som ikke er dens retlige repræsentant, inden for rammerne af sine kompetencer har givet anledning til den ikke forskriftsmæssige indførsel? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Skal toldkodeksens artikel 202, stk. 3, andet led, da fortolkes således, at a) en juridisk person (også) har medvirket til den ikke forskriftsmæssige indførsel, hvis en af dens ansatte, som ikke er dens retlige repræsentant, inden for rammerne af sine kompetencer har deltaget i denne indførsel og b) den subjektive betingelse »som vidste eller med rimelighed burde have vidst« med hensyn til juridiske personer, der har medvirket til den ikke forskriftsmæssige indførsel, skal vurderes i forhold til den fysiske person, som hos den juridiske person var beskæftiget med sagen, 3. Såfremt det første eller det andet præjudicielle spørgsmål besvares bekræftende: Skal toldkodeksens artikel 212a da fortolkes således, at bedømmelsen af, om debtors adfærd giver anledning til mistanke om svingagtig fremgangsmåde eller åbenbar forsømmelighed, i forbindelse med juridiske personer udelukkende skal foretages på grundlag af den juridiske persons henholdsvis dens organers adfærd, eller skal adfærden hos en fysisk person, som er ansat hos den juridiske person og inden for rammerne af sine opgaver behandler sagen, tilregnes den juridiske person?</p>	Skatteministeriet	Dom	25.01.17
C-375/15	<p>BAWAG</p> <p>1) Skal artikel 41, stk. 1, sammenholdt med artikel 36, stk. 1, i direktiv 2007/64/EF om betalingstjenester i det indre marked 2 (betalingstjenestedirektivet) fortolkes således, at en oplysning (i elektronisk form), der sendes fra banken til kundens e-mail-postkasse inden for rammerne af online-banking (e-banking), hvorved kunden efter at have logget på e-banking-webstedet kan få adgang til denne oplysning ved at klikke på den, meddeles kunden på et varigt medium? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Skal betalingstjenestedirektivets artikel 41, stk. 1, sammenholdt med artikel 36, stk. 1, fortolkes således, at det i et sådant tilfælde forholder sig således, a) at oplysningen fra banken ganske vist stilles til rådighed på et varigt medium, men ikke meddeles kunden, idet den blot gøres tilgængelig for kunden, eller b) at der i det hele taget blot er tale om, at oplysningen gøres</p>	Finansministeriet Finanstilsynet	Dom	25.01.17

	tilgængelig uden anvendelse af et varigt medium?			
C-367/15	<p>Stowarzyszenie Olawska</p> <p>Skal artikel 13 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/48/EF af 29. april 2004 om håndhævelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder (EUT L 157[, s.] 45) fortolkes således, at en indehaver af ophavsrettigheder, der er genstand for krænkelse, kan kræve erstatning i henhold til almindelige ophavsretlige principper for den skade, som den pågældende har lidt, eller betaling af et beløb, der svarer til det dobbelte eller i tilfælde af forsætlig krænkelse [org. s. 2] det tredobbelte af det passende vederlag, uden at det er nødvendigt at godtgøre, at der er lidt et tab, og at der foreligger årsagsforbindelse mellem det forhold, der har forvoldt krænkelsen af ophavsrettigheden, og det lidte tab, når det fremgår af artikel 13 i direktiv 2004/48, at retten fastsætter erstatningen under hensyntagen til de aspekter, der er nævnt i artikel 13, stk. 1, litra a), og at den udelukkende som et alternativ, når det er hensigtsmæssigt, kan fastsætte erstatningen til et fast beløb på grundlag af de elementer, der er nævnt i direktivets artikel 13, stk. 1, litra b)? Er det i overensstemmelse med direktivets artikel 13 på begæring af den berørte part at tildele erstatning med et fast beløb, der er fastsat på forhånd, og som udgør det dobbelte eller det tredobbelte af det passende vederlag, når der henses til, at det fremgår af 26. betragtning til direktivet, at direktivets formål ikke er at indføre en pligt til at fastsætte en erstatning, der har karakter af straf?</p>	Kulturministeriet	Dom	25.01.17
C-421/14	<p>Banco Primus</p> <p>Sagen vedrører: Det første spørgsmål: 1) Skal fjerde overgangsbestemmelse i lov nr. 1/2013 fortolkes således, at den ikke må udgøre en hindring for forbrugerbeskyttelsen? 2) Er det i henhold til direktiv 93/13, herunder navnlig direktivets artikel 6, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, og med henblik på at sikre beskyttelsen af forbrugere og brugere i overensstemmelse med ækvivalensprincippet og effektivitetsprincippet muligt for en forbruger at klage over et urimeligt kontraktvilkår efter udløbet af den i national ret fastsatte frist for indgivelse af sådanne klager, således at den nationale ret skal prøve sådanne vilkår? 3) Skal den nationale ret i henhold til direktiv 93/13, herunder navnlig direktivets artikel 6, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, og med henblik på at sikre beskyttelsen af forbrugere og brugere i overensstemmelse med ækvivalensprincippet og effektivitetsprincippet af egen drift vurdere, om et vilkår er urimeligt, og dernæst fastlægge følgerne heraf, selv om den tidligere har truffet en modsat afgørelse eller har afvist at foretage en sådan vurdering, og der var tale om endelige afgørelser i henhold til national procesret? Det andet spørgsmål: 4) Kan forholdet mellem kvalitet og pris påvirke</p>	Justitsministeriet Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	Dom	26.01.17

	<p> vurderingen af, om mindre væsentlige kontraktvilkår er urimelige? Skal der i forbindelse med en sådan indirekte kontrol af disse vilkår, tages hensyn til de prisbegrænsninger, der er fastsat i national ret? Kan bestemmelser, som abstrakt set er gyldige, miste deres gyldighed, såfremt det fastslås, at prisen for transaktionen er for høje sammenlignet med markedsprisen? Det tredje spørgsmål: 5) Er det i henhold til artikel 4 i direktiv 93/13 muligt at tage hensyn til omstændigheder, der er indtrådt efter aftalens indgåelse, såfremt en gennemgang af national ret viser, at dette er muligt? Fjerde spørgsmål: Skal LEC's artikel 693, stk. 2, (Ley de Enjuiciamiento Civil) (den civile retsplejelov), som ændret ved lov 1/2013, fortolkes således, at den ikke må udgøre en hindring for beskyttelsen af forbrugernes interesser? 7) I overensstemmelse med direktiv 93/13, herunder navnlig dets artikel 6, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, og med henblik på at sikre beskyttelsen af forbrugere og brugere i overensstemmelse med ækvivalensprincippet og effektivitetsprincippet, skal en national domstol, som fastslår, at der foreligger et urimeligt kontraktvilkår om førtidig ophævelse, betragte vilkåret, som om det ikke var aftalt, og drage konsekvenserne heraf, også selv om den erhvervsdrivende har ventet i det tidsrum, der som minimum er foreskrevet i den nationale retsforordning? </p>			
C-13/16	<p> Rīgas satiksmē Skal formuleringen »behandlingen er nødvendig, for at [...] den tredjemand eller de tredjemænd, til hvem oplysningerne videregives, kan forfølge en legitim interesse« som omhandlet i artikel 7, litra f), i Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger fortolkes således, at det nationale politi skal videregive de personoplysninger til Rīgas satiksmē, som sidstnævnte har anmodet om, idet de er nødvendige for at kunne anlægge et civilt søgsmål? Berøres besvarelsen af dette spørgsmål af den omstændighed, således som det fremgår af sagsakterne, at den taxapassager, hvis personoplysninger forsøges indhentet af Rīgas satiksmē, var mindreårig på ulykkestidspunktet? </p>	<p> Justitsministeriet Miljø- og Fødevarerministeriet </p>	GA	26.01.17
C-373/15 P	<p> Frankrig mod Kommissionen (appel) Påstande: Den Europæiske Unions Rets dom af 30. april 2015 i sag T-259/13, Frankrig mod Kommissionen ophæves delvist. Domstolen træffer selv endelig afgørelse i tvisten, og Kommissionens gennemførelsesafgørelse nr. 2013/123/EU om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt for Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen, Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af </p>	<p> Miljø- og Fødevarerministeriet </p>	Dom	26.01.17

	Landdistrikterne (ELFUL) (1) annulleres, for så vidt som den udelukker visse udgifter afholdt af Den Franske Republik i forbindelse med akse 2 i landbrugsudviklingsprogrammet for Frankrig for regnskabsårene 2008 og 2009, eller sagen hjemvises til fornyet behandling ved Retten. Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes			
C-573/14	Lounani 1) Skal artikel 12, stk. 2, litra c), i Rådets direktiv 2004/83/EF af 29. april 2004 om fastsættelse af minimumsstandarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som flygtninge eller som personer, der af anden grund behøver international beskyttelse, og indholdet af en sådan beskyttelse fortolkes således, at anvendelsen af den i denne bestemmelse foreskrevne udelukkelsesbestemmelse nødvendigvis er betinget af, at asylansøgeren er blevet dømt for en af de terrorhandlinger, der er nævnt i artikel 1, stk. 1, i Rådets rammeafgørelse 2002/475/RIA af 13. juni 2002 om bekæmpelse af terrorisme, der er gennemført i Belgien ved lov af 19. december 2003 om terrorhandlinger?	Udenrigsministeriet	Dom	31.01.17
C-392/15	Kommissionen mod Ungarn Påstande: Det fastslås, at Ungarn har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 49 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, idet den har underlagt udøvelse af notarvirksomhed et nationalitetskrav. Ungarn tilpligtes at betale sagens omkostninger.	SKAT Erhvervsstyrelsen	Dom	01.02.17
C-670/15	Šalplachta Kræver en fysisk persons ret til effektiv domstolsadgang i grænseoverskridende tvister som omhandlet i artikel 1 og 2 i Rådets direktiv 2003/8/EF af 27. januar 2003 om forbedret adgang til domstolene i grænseoverskridende tvister gennem fastsættelse af fælles mindsteregler for retshjælp i forbindelse med tvister af denne art, at den retshjælp, som ydes af Forbundsrepublikken Tyskland, omfatter ansøgerens udlæg til oversættelse af erklæringen og bilagene til ansøgningen om retshjælp, når ansøgeren samtidig med sagsanlægget søger om retshjælp ved den ret, hvor sagen føres, og som også har kompetence som modtagende myndighed som omhandlet i direktivets artikel 13, stk. 1, litra b), og ansøgeren selv har fået udfærdiget oversættelsen?	Justitsministeriet	GA	01.02.17
C-430/15	Tolley 1. Er det med henblik på forordning nr. 1408/71 korrekt at klassificere plejedelen i Det Forenede Kongeriges underholdsydelse til handicappede som en invaliditetsydelse frem for en kontantydelse ved sygdom? 2. i) Ophører en person, der ikke længere er berettiget til Det Forenede Kongeriges underholdsydelse til handicappede som følge af lovgivningen i Det Forenede Kongerige, fordi den pågældende person er flyttet til en anden medlemsstat	Udenrigsministeriet Børne- og Socialministeriet Beskæftigelsesministeriet Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering	Dom	01.02.17

	<p>for at bosætte sig der, og som før denne flytning helt er ophørt med at have erhvervmæssig beskæftigelse, men fortsat er forsikret mod alderdom under Det Forenede Kongeriges sociale sikringsordning, med at være omfattet af Det Forenede Kongeriges lovgivning med henblik på artikel 13, stk. 2, litra f), i forordning nr. 1408/71? ii) Er en sådan person under alle omstændigheder fortsat omfattet af Det Forenede Kongeriges lovgivning på baggrund af punkt 19, litra c), i Det Forenede Kongeriges bilag VI til forordningen? iii) Såfremt den pågældende er ophørt med at være omfattet af Det Forenede Kongeriges lovgivning som omhandlet i artikel 13, stk. 2, litra f), er Det Forenede Kongerige så forpligtet til eller har det blot mulighed for i medfør af punkt 20 i bilag VI at lade bestemmelserne i afdeling III, kapitel 1 til forordningen finde anvendelse på hende? 3. i) Finder den vide definition af arbejdstager i [sag C-543/03, Dodl og Oberhollenzer] anvendelse med henblik på forordningens artikel 19 - 22, når en person helt er ophørt med at have erhvervmæssig beskæftigelse før den pågældende flyttede til en anden medlemsstat, uanset den sontring, der er anlagt i afdeling II, kapitel 1, mellem på [org. s. 14] den ene side arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende og på den anden siden arbejdsløse personer? (ii) Såfremt denne definition finder anvendelse, er en sådan person da berettiget til at overføre ydelsen i henhold til artikel 19 eller artikel 22? Tager artikel 22, stk. 1, litra b), sigte på at forebygge, at en sagsøgers ret til plejedelen af DLA ophæves ved, at der i national ret stilles krav om bopæl ved flytning til en anden medlemsstats område?</p>			
C-336/15	<p>Unionen</p> <p>I betragtning af det, der er anført i ovennævnte kendelse, anmoder Arbetsdomstolen om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål. Er det foreneligt med direktivet om overførsel af virksomheder, at en erhverver – efter at der er gået et år efter overførsel af en virksomhed – i forbindelse med anvendelsen af en bestemmelse i erhververens kollektive overenskomst, som indebærer, at en vis uafbrudt anciennitet hos én og samme arbejdsgiver er en forudsætning for forlænget opsigelsesvarsel, ikke tager hensyn til den anciennitet, der er optjent hos overdrageren, når arbejdstagerne i henhold til en enslydende bestemmelse i den kollektive overenskomst, der gjaldt hos overdrageren, har haft ret til, at der blev taget hensyn til denne anciennitet?</p>	Beskæftigelsesministeriet	GA	01.02.17
C-144/16	<p>Municipio de Palmela</p> <p>a) Henset til, at lovdekret nr. 379/97 af 27. december godkendte bekendtgørelsen om fastsættelse af sikkerhedskrav til placeringen, implementeringen, udformningen og den funktionelle organisering af legepladser og rekreative områder samt deres udstyr og anlagsflader, b) Henset til, at lovdekret nr. 119/2009 af 19. maj ændrede lovdekret nr. 379/97 af</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	01.02.17

	<p>27. december, idet det ændrede ordlyden af visse tekniske standarder, tilføjede andre tekniske standarder og på ny offentliggjorde nævnte bekendtgørelse, hvoraf det er en integrerende del, c) Henset til, at ingen af de to nationale lovtekster blev meddelt Europa- Kommissionen inden for rammerne af en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter, som fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/34/EF af 22. juni 1998, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/48/EF af 20. juli 1998, og gennemført i national ret ved lovdekret nr. 58/2000 af 18. april: 1) Skal den nationale ret da træffe afgørelse om fuldt ud at tilsidesætte anvendelsen af en national lovtekst, som indfører tekniske standarder, og som i strid med bestemmelserne i direktiv 98/34/EF ikke er blevet meddelt Europa-Kommissionen, eller skal rettens afgørelse om tilsidesættelse begrænses til de nye tekniske forskrifter, der er indført ved den nationale lovtekst? Eller 2) Skal anvendelsen af en national lovtekst, som indfører tekniske standarder, og som i strid med bestemmelserne i direktiv 98/34/EF ikke er blevet meddelt Europa-Kommissionen, da fuldt ud tilsidesættes, eller skal afgørelsen om tilsidesættelse begrænses til de nye tekniske forskrifter, der er indført ved den nationale lovtekst? 3) Kan ingen af de tekniske standarder, som er indeholdt i den nævnte bekendtgørelse, da finde anvendelse, eller er det alene de tekniske standarder, som er ændret eller tilføjet ved lovdekret nr. 119/2009 af 19. maj, der ikke kan finde anvendelse?</p>			
C-102/16	<p>Vaditrans</p> <p>1. Skal artikel 8, stk. 6 og 8, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 561/2006 af 15. marts 2006 om harmonisering af visse sociale bestemmelser inden for vejtransport og om ændring af Rådets forordning (EØF) nr. 3821/85 og (EF) nr. 2135/98 samt ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 3820/85 fortolkes således, at de regulære ugentlige hviletider som omhandlet i artikel 8, stk. 6, i denne forordning ikke må tilbringes i køretøjet? 2. Såfremt det første spørgsmål skal besvares bekræftende, strider artikel 8, stk. 6 og 8, sammenholdt med artikel 19 i forordning nr. 561/2006, da imod det strafferetlige legalitetsprincip, der er forankret i artikel 49 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, ved at førnævnte forordningsbestemmelser ikke indeholder noget udtrykkeligt forbud mod at tilbringe de regulære ugentlige hviletider som omhandlet i nævnte forordnings artikel 8, stk. 6, i køretøjet? 3. Såfremt det første spørgsmål skal besvares benægtende, indrømmerforordning nr. 561/2006 da medlemsstaterne ret til i national ret at bestemme, at det er forbudt at tilbringe de regulære ugentlige hviletider som omhandlet i nævnte forordnings artikel 8, stk. 6, i køretøjet?</p>	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet Færdselsstyrelsen	GA	02.02.17

T-646/13	Minority SafePack — one million signatures for diversity in Påstande: Kommissionens afgørelse K(2013) 5969 endelig af 13. september 2013, som blev meddelt den 16. september 2013, annulleres. Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Udenrigsministeriet Undervisningsministeriet	Dom	03.01.17
C-562/15	Carrefour Hypermarchés Skal artikel 4, litra a) og c), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/114/EF af 12. december 2006 om vildledende og sammenlignende reklame, hvorefter »[s]ammenlignende reklame er tilladt [...], når [...] den er ikke vildledende [...], den [på objektiv vis] sammenligner [...] en eller flere konkrete og relevante egenskaber, der kan dokumenteres, og som er repræsentative for disse varer eller tjenesteydelser«, fortolkes således, at en prissammenligning af varer kun er lovlige, hvis varerne sælges i butikker af samme format (f.eks. supermarkeder/hypermarkeder) eller samme størrelse?	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	Dom	08.02.17
C-610/15	Stichting Brein 1) Foretager en administrator af et websted en overføring til almenheden som omhandlet i artikel 3, stk. 1, i ophavsretsdirektivet, såfremt der ikke findes beskyttede værker på administratorens websted, men et system [som beskrevet nedenfor i punkt 1-13 og 30], hvorved meta-information om beskyttede værker, der befinder sig på brugernes computere, indekseres og kategoriseres, således at brugerne ved hjælp heraf kan spore og up- og downloade de beskyttede værker? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Er der i ophavsretsdirektivets artikel 8, stk. 3, og artikel 11 i håndhævelsesdirektivets hjemmel til at udstede et påbud til en sådan mellemand, som omhandles i disse bestemmelser, såfremt denne mellemand gør det lettere for tredjemand at udføre ophavsretskrænkelser på den måde, der er beskrevet i spørgsmål 1?	Kulturministeriet Patent- og Varemærkestyrelsen	GA	08.02.17
C-585/15	Raffinerie Tirimontoise 1. Skal artikel 33, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 2038/1999 af 13. september 1999 om den fælles markedsordning for sukker, navnlig i lyset af dom af 27. september 2012, Zuckerfabrick Jülich (C-113/10, C-147/10 og C-234/10, [EU:C:2012:591]), fortolkes således, at det med henblik på beregning af det gennemsnitlige tab for alle kategorier eksporteret sukker er nødvendigt at dele summen af de faktiske udgifter med summen af de eksporterede mængder, uanset om der reelt er betalt restitution for disse mængder eller ej? 2. Skal artikel 33, stk. 2, i Rådets forordning (EF) nr. 2038/1999 af 13. september 1999 om den fælles markedsordning for sukker, navnlig i lyset af dom af 27. september 2012, Zuckerfabrick Jülich (C-113/10, C-147/10 og C-234/10, [EU:C:2012:591]), fortolkes således, at de overførsler, der skal tages i betragtning (som kredit- og	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	09.02.17

	debitelementer) ved den samlede beregning af produktionsafgifterne, skal beregnes for alle kategorier eksporteret sukker ved at dele summen af de faktiske udgifter med summen af de faktisk eksporterede mængder, uanset om der reelt er betalt restitution for disse mængder eller ej? 3. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, er forordning nr. 2267/2000 og nr. 1993/2001 da ugyldige?			
--	--	--	--	--